

Nagy Magdolna

AZ EGÉSZ VILÁG

A nagyanyám mellé feküdt, mint áporodott testszagot és páraszagot választotta ki magából a salakként felgyülemlett időt, ami állandóan visszarángatta a hétköznapiakba, mint egy kicsi csillagot, ami hiába ragyogna és kívánkozna a többi fénylő forma közé. Mint egy sétarepülőgép, aminek a motorja folyton lerobban, vagy kigyullad és csak kering a földön, a homokban, jobb esetben ufónyomokra utaló köröket szánt a friss reggeli harmatban. És a nagyanyám még lihegett is mellé, mert keserűen nyomta tüdejét a temérdek bennrekedt sóhaj, a ki nem szakadt ige, ami ha kijut onnan folyamként, a Niagarát táplálja legalább egy évig és mennydörög tovább a habokban.

Csak táncolt és a körhintában himbálózott időnként. Örök szerelme a kacagás és Soós Imre, szakasztott nagyapám. Igaz, nagyanyám megelőzte korát, mert amikor a filmet látta Orion készülékén, ő már mindezekén túl volt, a kacaj már gyöngyözött, ahogy a lágy esti szélben hátrahajtott fejt, göndör fürtjei mint az ágyrugó spiráljai csapódtak vállára az átmeneti naplemente rávetülő fényében. A szoknyája alá befújta a szél és épp az isteni Monroe-val egy időben kellett lesimítania az alját, mert túl sok férfi mustrálta a gyakori pedálozástól és téglahordástól megizmosodott vádliját és megejtően kerekded térdkalácsát.

A nagyapám alig kért enni, igaz foga már rég nem volt és maga alá csinált időnként. Mint a gyerek, ő már visszatért az időben, magzatkorba igyekezett, ahol a testmeleg lében újra cumizhat. Tudta, hova tart, ösztönei megsúgták, ahol az élet vége, ott a kezdete. Nagyapám a maradék erejével a legyeket csapkodta. Minden egyes agyonvágott állat egy derékba tört érzelem. Aminek helye nem lehet. A padlásra már többször felvitte az önsajnálát, ha nem is serényen és a ruhákat sem teregette. Egy holdvilágos éjjelen nem akart többet szenvedni az életben. Ahogy a köldökzsinórt

vágja el a bába, nézett rá nagyanyám az üvöltő babára,
menekült meg nagyapám élete, kötél által nem jutott halálra.

Irodalmi Szemle, 2017/6.